

Док се на западу виоре заставе најновије буржоаске револуције, на истоку се настављају нове међудржавне интеграције. Србија, стварно смештена на централном Балкану, одједном се нашла на његовом западном делу. Док капитал у потрази за јефтином радном снагом путује на исток, Србија се покренута жељом за благостањем премешта на запад. Уместо да своја историјска кашњења и изостанке претвори у своју врлину, она упорно трчи за истрошеним, а ипак недостижним, историјским возовима још увек очуване позлате.

Септембарске револуције и њихови почeci

Најчувенија револуција на истоку одиграла се у октобру. По истом календару своје културне припадности Србија је извела своју последњи преврат. Двдесет први век искорачио је један месец напред, и своје револуције на западној хемисфери изводи у септембру. Западни капитализам у колапсу грозничаво тражи нове непријатеље као изговор за нове ратове којима ће освојити копнено срце Азије. Његова обећана земља сада је Каспијско приобаље. Трка је започета првог септембра у 21. веку.

Први септембар у другој декади 21. века започео је нову револуцију као унутрашњу окупацију наводног непријатеља који се налази на истом месту не коме је био и онај од пре 10 година. Унутрашња окупација у друштву благостања важнија је од оне спољашње. [\[1\]](#) Образац је исти у оба случаја. Најпре се пронађе добар и сасвим очигледан изговор да се означи непријатељ. Непријатељ се окривљује за кризно стање. Кризно стање захтева решење. Понуди се већ припремљено решење, које без изазване кризе не би било најшире прихваћено. Тако функционишу демократске револуције.

И Србија је имала своје часно место у историји западних револуција. У последњој деценији прошлог века она је била лажна мета преко које је постигнута најшира сагласност да западни војни савез, по нестанку источног војног савеза, из одбрамбене пређе у нападачку фазу усмерену ка истоку. Епоха Другог светског рата завршена је 1989. године. Падом Берлинског зида отпочета је борба за нову расподелу света.

Генеза сукоба Океаније и Евроазије

Први пут постављена граница западног источног света према Споразуму из Тордесиљаса (1494) пролазила је средином Атлантског океана. Католички свет није имао довољно економске умешности и војне снаге да сачува своје интересне сфере. Протестантска пословна предузимљивост и агресивност померала је ту границу на исток да би се средином 20. века она нашла у средини Европе као чувена „гвоздена завеса“.

Потребе за гвозденим завесама нестале су нестанком идеолошког непријатеља капитализма. Капитализам је постао свој једини непријатељ, а такви противници су најснажнији. Излаз у овој борби са сопственом болешћу [2], и смртним исходом предвиђеним за средину 21. века, он тражи у геополитичкој експанзији и унутрашњем преображају свог историјског језгра. Нова завеса биће постављена негде источно од Каспијског језера и неће бити гвоздена већ нафтно-гасна, док ће њен званични назив свакако величати људска права.

И заиста, грађанин друштва изобиља који је до јуче мислио да га угрожавају терористи са истока, припадници других, сиромашних, цивилизација, већ данас мисли да га угрожава неко са Вол стрита. Ономе који наводно станује на тој адреси сасвим одговара такав став. Његов циљ је да народ сасвим демократски принуди најмоћнију државу да се одрекне свог економског суверенитета, што ће морати да следе и мање моћне државе запада. Владајуће транснационалне структуре добиће тако и своје званичне институције, остајући и даље изван њих. Преврат ће бити легитиман, демократски и уз пуно поштовање људских права, а све ради очувања животне средине. Транспарентност тог процеса остаје ствар личних уверења, интелигенције и обавештености, што је још увек неутуђиво право сваког појединца. Тако ће и вук бити сит и све овце на броју!

Србија на западу размишља о јануару

Док штафета капитализма мења цивилизацијске носиоце селећи се ка источним културама, Србија своју непроживљену ренесансу и даље тражи на већ остарелом западу. Тачније речено, њена поткупљива елита не може да одоли омамљујућем шуштању евра и долара, без којих нема препорода. И као што је у прошлости империјални новац мењао веру, културу, језик и писмо Срба, тако је и данас.

Војни окупатори дела Србије настављају свој културни рат на целој њеној територији.

Екстремни облик тог ратовања за промену вредносног система је пониосита Парада поноса. Оно што је извор стида и моралног пада треба да буде разлог поноса и моралног тријумфа. У дубљем културно-историјском контексту, оно што је извор идентитета и највиших вредности Срба треба да постане неповратно туђе. Реч је, наравно, о Косову и Метохији.

Што се криза капитализма више прелива са западних обала Атлантског океана на њене источне обале, притисци на Србију да се одрекне себе у име неког фиктивног чланства све су већи. Као да се неке негде страшно жури. Сада када је виртуелно премештена на запад, Србија може слободно да застане, окрене се ка истоку, и погледа 20 до 30 година унапред. Сасвим мирно, сасвим прибрано, ослобођена бунцања и западне вртоглавице своје елите. [\[3\]](#)

Реформе ради чланства које су у интересу Србије могу се наставити. Наша жеља за приступањем треба да буде једнако искрена колико и њихова жеља да нас приме. Ни мање, ни више! Симетрија је најбољи лек за неискреност. Исто важи и за територијалне уступке: треба одбијати тачно онолико колико траже. Ни више, али ни мање.

У том замајавању добрим и још бољим намерама, које ће трајати бар још десет година, можемо прихватити сваку инвестицију са истока, сваки мост и мостић, сваку пругу и пругицу, сваку закрпицу за буџет, без обзира што им не претходе слатке речи и омамљујућа шуштања. И тако, док звецкају чекићи и шкрипе лопате, треба дочекати прилику за евроазијске интеграције. А оне стартују, као што и приличи, у јануару, сасвим случајно, месецу паганског божанства које је умело истовремено да гледа на две супротне стране.

[\[1\]](#) Вудсток је започео као антиратни протест, а завршио се као сексуално-наркоманска револуција. Прокламовани циљ је био један, а стварни ефекат сасвим други. Извршена је привидно демократска промена вредносног система једног друштва, без његовог стварног пристанка.

[\[2\]](#) Болест је стара колико и сам капитализам и потиче из његових културних претпоставки. Ако је моја себичност услов благостања других, онда је и моја агресија према другима услов њихове добробити. Претпоставка је морално накарадана

(мизантропска) и научно погрешна, јер генерише претећу социјалну напетост и претпоставља неограниченост ресурса. Трагање за ресурсима оправдава превару, агресију и ратове. Либија је најновији пример. Иран је на видику.

Иста културна матрица актуелна је и данас на Косову и Метохији. То је комбинација преваре у односу на циљеве преговора, психолошког притиска као мешавине прикривених претњи и нејасних обећања, а све уз физичку агресију на терену.

[3] Прибраност не требе да нас спречи да ако понекад припрете бичем, ми припретимо средњим прстом, наравно испруженим. Наша порука остаје мање агресивна, а више духовита, дакле симболички јача.